

Hoofdstuk 1

De oude, rammelende bus remt nogal abrupt. Jurre en Renske schieten naar voren en glijden bijna van hun zitplaatsen af. De remmen piepen hoog, de deuren klepperen beangstigend. Geschrokken kijken ze op. Midden op de weg, vlak voor de bus, zwaait een man wild met een lange stok.

‘Is dit een overval?’ vraagt Jurre zacht.

‘Ik heb geen idee wat hij wil,’ antwoordt Renske.

De man wijkt nog geen millimeter. Piepend en krakend komt de bus tot stilstand.

‘Poeh, dat was op het nippertje,’ zegt de chauffeur geschrokken.

Hij veegt het zweet van zijn voorhoofd.

‘Wat moet die kerel?!’

Zodra hij de deuren openklapt, stapt de lange man met zijn grote rode laarzen naar binnen. Het is een vreemd uitgedoste kerel. Hij draagt een oude mijnwerkershelm compleet met lamp, en onder zijn wijde zwarte cape zijn een Superman shirt en een felgroene pofbroek zichtbaar. De lange stok blijkt zijn wandelstok te zijn.

‘Dat was gekkenwerk. Moest dat nu zo?’ vraagt de chauffeur boos.

‘Ja, zo moest het. Anders was je vast doorgereden. Ik ken jullie chauffeurs, jullie houden van rijden, alleen maar van rijden en niet van stoppen.’

‘Ik had u wel dood kunnen rijden,’ zegt de chauffeur nog steeds boos.

‘Had dat je eens durven doen: ik had je gekielhaald. Wat zeg ik: ik had je in een mierenhoop gekwakt of je aan de kannibalen gevoerd.’

‘Nou eh... als u dood zou zijn, zou u nooit...’

‘Je begrijpt me heus wel. Nu niet verder zeuren, karren jij,’ beveelt de man en hij wil doorlopen.

Jurre en Renske zien nu dat aan de rand van zijn helm spinnetjes, torretjes, wespen en vliegen hangen. Allemaal zwart en van plastic lijkt het. Rond zijn nek draagt hij een ketting van aan elkaar geregen slagstanden en hij heeft naast een opvallende gouden voortand, een groot litteken op zijn wang.

‘Ho, ho, meneer, zo gaat dat niet,’ zegt de chauffeur. ‘U vergeet een kaartje te kopen.’

‘Rijden,’ herhaalt de man en hij slaat met zijn stok op de vloer.

Hij kijkt om zich heen en zijn ogen blijven op Renske en Jurre rusten. Er verschijnt een grijns op zijn gezicht.

‘Eerst een kaartje,’ herhaalt de chauffeur. ‘Eerder rijd ik niet.’

Terwijl hij de kinderen met die grijns blijft aankijken, laat de man uit zijn mouw een stel munten rinkelend op het kleine toonbankje van de chauffeur vallen.

‘Zo genoeg?’ vraagt hij.

‘Meer dan genoeg,’ zegt de chauffeur. ‘U krijgt van mij nog wisselgeld terug.’

‘Ik houd niet van geld,’ zegt de man. ‘Dus hou het maar.’

Verbaasd kijkt de chauffeur de man aan.

‘Maar...’ begint hij.

‘Rijden,’ beveelt de man die al door het gangpad loopt.

Hij gaat op de bank vlak voor Jurre en Renske zitten.

Inmiddels rijdt de bus weer. De man zet zijn helm af. Op zijn achterhoofd heeft hij een piepklein paardenstaartje.

Jurre en Renske zijn op weg naar hun oma. Net als ieder jaar in de zomervakantie gaan ze bij haar logeren. Normaal zou het een logeerpartij bij hun opa en oma zijn, maar opa is op reis. Vandaag maken niet veel mensen gebruik van de bus; met de man zijn ze de enigen.

Renske wil net weer verder lezen in haar boek en Jurre start juist opnieuw zijn game op als de lange man zich plots naar ze omdraait en op zijn knieën op de stoel plaatsneemt. Dreigend buigt hij zich voorover zodat Renske en Jurre geschrokken terugdeinzen.

‘Jullie moeten het me vertellen,’ eist de man.

‘Wat bedoelt u?’ vraagt Renske wat angstig.

Wat wil deze man? Waarom doet hij...